

Lucifers oprør

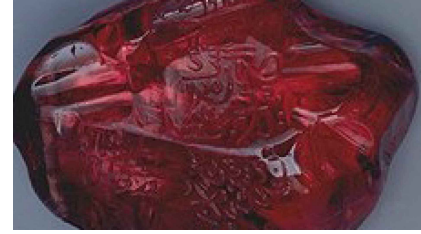
Kan Gud bevise, at han ikke er en

Diktator

?

Hvorfor slår Gud ikke bare Lucifer ihjel med det samme?

(16) Selv da Satan var udstødt af Himmelen, tilintetgjorde Gud i sin evige visdom ham ikke. Eftersom det kun er kærlighedens tjeneste, der er antagelig for Gud, må hans skabningers troskab hvile på en overbevisning om hans retfærdighed og velvilje. Himmelen og klodernes beboere, der på det tidspunkt var ude af stand til at fatte syndens natur og følger, kunne ikke have indset det retfærdige i, at Gud havde dræbt Satan. Hvis han straks var blevet udslettet, ville nogle have tjent Gud af frygt i stedet for af kærlighed. Bedragerens indflydelse ville ikke være blevet fuldstændig tilintetgjort, og oprørets ånd ville ikke helt have været fjernet. Til bedste for hele universet gennem evige tider måtte Satan have anledning til at udvikle sine principper, så alle skabte væsener kunne se hans anklager imod Guds regering i det rette lys og så Guds barmhjertighed og hans lovs uforanderlighed for stedse kunne være hævet over enhver tvivl.

Hvordan så Lucifer ud, og hvem var han?

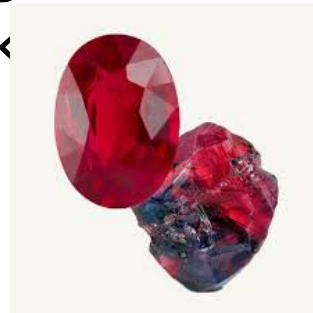
Du var seglet på fuldkommenhed,
fyldt med visdom og af fuldendt skønhed.
Du var i Eden, i gudshaven.

Ezekiels bog 28:13

Alle slags ædelsten sad på din dragt:
rubin, topas og månesten, krysolit, shoham og jaspis, safir, granat og
smaragd;

udhamret og dekoreret kunstarbejde i guld

blev lagt på dig, således som du blev sk

Var det en ond skabning, som Gud havde skabt?

Du var en salvet kerub,
jeg gjorde dig til beskytter;
du var på det hellige gudebjerg,
du vandrede blandt funklende sten.
Du var udadlelig i din færd,
fra den dag du blev skabt,
til der blev fundet uret hos dig.

Ezekiels bog 28:14-15

Hvorfor kunne Gud ikke bare slå Satan ihjel?

Enhver åbenbarelse af skabermagt er et udtryk for uendelig kærlighed. Guds herredømme indbefatter en fylde af velsignelse over alle skabte væsener.

(11) Da kærlighedens lov er grundvolden for Guds regering, afhænger alle fornuftsvæseners lykke af deres fuldstændige overensstemmelse med dens store retfærdighedsprincipper. Gud ønsker kærlighedens tjeneste af alle sine skabninger - en tjeneste, der udspringer af en rigtig vurdering af hans karakter. Han finder ingen glæde i tvungen lydighed; han giver alle en fri vilje, så de kan tjene ham frivilligt. Ret

(12) Så længe alle skabte væsener anerkendte kærligheden som lydighedens grundvold, var der fuldkommen harmoni i hele Guds univers. Det var de himmelske hærskarer en glæde at opfylde deres skabers hensigt. De frydede sig ved at genspejle hans herlighed og forkynde hans pris. Og så længe kærligheden til Gud havde førstepladsen, var kærligheden til næsten tillidsfuld og uegennyttig. Der var ingen mislyd, der kunne forstyrre den himmelske harmoni. Men der skete en forandring i denne lykkelige tilstand. Der var en, der misbrugte den frihed, Gud havde givet sine skabninger. Synden havde sin oprindelse hos ham, der næst efter Kristus var blevet mest æret af Gud, og som stod højest i magt og herlighed blandt Himmels indbyggere. Lucifer, "morgenrødens søn", var den første blandt de skærmende keruber, hellig og ubesmittet. Han stod i den store Skabers nærværelse, og herlighedens lys, der stedse omgiver den evige Gud, hvilede over ham. "Så siger den Herre Herren: Du var indsigtens segl, fuld af visdom og fuldkommen i skønhed. I Eden, Guds have, var du; alle slags ædelsten var din klædning, ... Du var en salvet, skærmende kerub: jeg gjorde dig dertil: på det hellige gudebjerg var du: du vandrede imellem

Hvad ønskede Lucifer, og hvad var så farligt ved det?

(12) Lidt efter lidt gav Lucifer efter for ønsket om selvophøjelse. Skriften siger: "Dit hjerte hovmodede sig over din skønhed, du satte din visdom til på grund af din glans." Ez 28, 17. "Du , som sagde i hjertet: "Jeg ... rejser min trone deroppe over Guds stjerner, ... Den Højeste lig". Es. 14, 13. Skønt denne mægtige engel havde fået al sin herlighed af Gud, begyndte han at betragte den som sin egen. Skønt han var æret frem for den himmelske hærske, var han ikke tilfreds med sin stilling, men vovede at begære den hyldelse, der alene tilkommer Skaberens. I stedet for at søge at ophøje Gud som det højeste mål for alle de skabte væseners hengivenhed og troskab, bestræbte han sig på at sikre sig selv deres tjeneste og lydighed. Og idet denne fyrste blandt englene begærede den herlighed, som den evige Fader havde givet sin Søn, stræbte han efter en magt, som det alene var Kristi ret at eje.

(12) Nu var Himmels fuldkomne harmoni brudt. Da Lucifers tilbøjelighed til at tjene sig selv i stedet for sin skaber blev kendt, vakte det en følelse af ængstelse hos dem, der betragtede Guds ære som det højeste. I det himmelske råd talte englene alvorligt med Lucifer. Guds Søn foreholdt ham Skaberens storhed, godhed og retfærdighed og hans lovs hellige, uforanderlige natur. Gud havde selv forordnet Himmels styreform, og ved at afvige fra den ville Lucifer vanære sin skaber og bringe ulykke over sig selv. Men advarslen, der blev givet i uendelig kærlighed og nåde, vakte kun modstand. Lucifer lod sin misundelse over for Kristus få overhånd og blev endnu mere hårdnakket.

(12) Det var blevet denne englefyrstes hensigt at bestride Guds Søns overhøjhed og derved drage Skaberens visdom og kærlighed i tvivl. Det var det mål, han var ved at rette sine vældige åndsevner imod. Dette intelligenvesen, der var den første blandt Guds herligheder, næst efter Kristus. Men han

Hvem gavnede det, at Gud havde en betroet medarbejder, og hvad var hans job?

(11) Universets hersker var ikke alene om at udføre sine velgerninger. Han havde en medarbejder, der som ligemand kunne værdsætte hans planer og tage del i hans glæde over at bringe sine skabninger lykke. "I begyndelsen var ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud. Dette var i begyndelsen hos Gud." Joh. 1, 1.2. Kristus, Ordet, Guds enbårne Søn, var ét med den evige Fader - ét i natur, i karakter, i hensigt - det eneste væsen, der kunne sætte sig ind i Guds rådslagninger og planer. "Hans navn skal være: Underfuld-Rådgiver, Vældig-Gud, Evighed-Fader, Fredsfyrste." Esajas 9, 6. "Hans udspring er fra forud, fra evigheds dage." Mika 5, 1.

(11) Faderen virkede gennem sin Søn ved skabelsen af alle de himmelske væsener. Thi i ham skabtes alt, ... hvad enten det er tronengle eller herskere eller magter eller myndigheder: alt er skabt ved ham og til ham." Kol. 1, 16. Englene er Guds tjenere; de udstråler det lys, der altid vælder ud fra hans nærværelse, og flyver hastigt af sted for at udrette hans vilje. Men Sønnen, Guds Salvende, "hans væsens udtrykte billede", "hans herligheds afglans", som "bærer alt med sit mægtige ord", står over dem alle. Heb. 1, 3. "En herlighedstrone" var hans "helligdoms sted", "retfærds stav" hans riges scepter. Jer. 17, 12; Heb. 1, 8. "For hans åsyn er højhed og hæder, lov og pris i hans helligdom." Salme 96, 6. Nåde og sandhed står for hans åsyn. Sl. 89, 15.

Hvad gør Gud, og helliger målet ikke altid midlet???

12) Universets Konge lod de himmelske hærskarer kalde sammen for i deres nærværelse at gøre rede for sin Søns sande stilling og vise, i hvilket forhold han stod til alle skabninger. Guds Søn delte Faderens trone, og den herlighed, der udstråler fra den evige, selveksisterende Skaber, omgav dem begge. Rundt om tronen samledes de hellige engle, en vældig, utallig skare, "titusinde titusinder og tusinde tusinder" (Åb. 5, 11); de mest ophøjede engle stod som tjenere og undersåtter, der frydede sig ved det lys, der faldt på dem fra guddommen. For Himmelenes samlede beboere erklærede kongen nu, at ingen andre end Kristus, Guds enbårne Søn, kunne sætte sig helt ind i hans planer, og at det var overladt ham at udføre hans viljes mægtige beslutninger. Guds Søn havde udført Faderens vilje i skabelsen af alle Himmelenes hærskarer, og de skyldte ham såvel som Gud selv deres hyldelse og troskab. Kristus skulle endnu udøve guddommelig magt ved skabelsen af jorden og dens beboere. Men i alt dette ville han ikke søge magt eller ophøjelse for sig selv imod Guds plan, men ophøje Faderens herlighed og udføre hans kærlige og velgørende beslutninger.

Hvorfor skulle Jesus ophøjes, og ikke Lucifer?

(13) Englene anerkendte med glæde Kristi overhøjhed og kastede sig ned for ham, idet de udøste deres kærlighed og beundring. Lucifer bøjede sig sammen med dem, men i hans hjerte foregik der en mærkelig voldsom kamp. Sandhed, retfærdighed og troskab kæmpede imod misundelse og skinsyge. De hellige engles indflydelse så en tid ud til at kunne drage ham med sig. Idet lovprisning med stigende styrke hævede sig i melodiske toner fra tusinder af glade stemmer, så det onde ud til at være besejret. Hele Lucifers væsen syntes betaget af usigelig kærlighed. Han udøste sin sjæl sammen med de syndfri tilbedende engle i kærlighed til Faderen og Sønnen. Men atter fyldtes han af stolthed over sin egen skønhed. Hans begær efter overherredømmet vendte tilbage, og han gav endnu en gang efter for misundelse over for Kristus. Lucifer betragtede ikke de æresbevisninger, der var tildelt ham, som Guds særskilte gaver, og derfor nærede han ingen taknemmelighed over for sin skaber. Han var stolt af sin skønhed og sin ophøjede stilling og stræbte efter at blive Gud lig. Han var elsket og æret af de himmelske hærskarer, englene glædede sig ved at udføre hans befalinger, og han stod i visdom og herlighed over dem alle. Men Guds Søn stod dog over ham, idet han var ét med Faderen i kraft og myndighed. Han tog del i Faderens rådslutninger, mens Lucifer ikke på samme måde blev sat ind i Guds planer. "Hvorfor," spurgte denne mægtige engel, "skal Kristus have overhøjheden? Hvorfor er han æret frem for Lucifer?"

Hvad farligt var der i det som Lucifer gjorde?

13) Lucifer forlod sin plads i Faderens umiddelbare nærhed og begyndte at sprede en utilfredshedens ånd blandt englene. Han arbejdede i dybeste hemmelighed og skjulte for en tid sin virkelige hensigt bag en tilsyneladende ærbødighed for Gud. Han begyndte at vække tvivl med hensyn til de love, der gjaldt for de himmelske væsener, og antydede, at mens disse love måske nok kunne være nødvendige for klodernes beboere, så behøvede englene, der jo var mere ophøjede væsener, ikke sådanne bånd, for deres egen visdom var tilstrækkelig vejledning for dem. De var ikke væsener, der kunne bringe Gud vanære; alle deres tanker var hellige; de havde ikke større mulighed for at fejle end Gud selv. Guds Søns ophøjelse til ligestilling med Faderen fremstilledes som en uretfærdighed mod Lucifer, der påstod, at han også var berettiget til ærbødighed og ære. Hvis blot denne englefyrste kunne opnå den ophøjede stilling, der virkelig tilkom ham, ville det betyde et stort gode for hele Himmelsens englehær: for hans mål var at sikre alles frihed. Men nu var selv den frihed, de hidtil havde nydt, i fare, for nu var der sat en enevældig hersker over dem, og hans myndighed skulle alle bøje sig for. Det var sådanne underfundige bedrag, den listige Lucifer udbredte i de himmelske sale.

(13) Der var ikke sket nogen forandring i Kristi stilling eller myndighed. Lucifers misundelse og falske fremstilling og hans krav om ligestilling med Kristus havde nødvendiggjort en erklæring om

Hvad er der farligt i det som Lucifer gør, og hvorfor?

(13) Idet han benyttede sig af den kærlighed og tillid, som de hellige væsener, han var sat til at lede, nærrede til ham, fik han så listigt indpodet sin mistro og misfornøjelse i deres sind, at de ikke mærkede, at det var hans værk. Lucifer havde fremstillet Guds hensigter i et falsk lys og bortforklaret og forvrænget dem for at vække uenighed og misfornøjelse. Han fik listigt sine tilhørere til at udtrykke deres følelser, og når det passede i hans planer, gengav han deres udtalelser som beviser på, at englene ikke var helt i harmoni med Guds regering. Samtidig med at han påstod at være fuldkommen tro over for Gud, gjorde han gældende, at visse forandringer i Himmels love var nødvendige for at bevare en vis fasthed i den guddommelige regering. Ved således at arbejde på at ophidse til modstand mod Guds lov og indpode sin egen utilfredshed i sindet hos de engle, der stod under ham, gav han det udseende af, at han søgte at fjerne utilfredshed og forlige misfornøjede engle med Himmels styreform. Mens han hemmeligt skabte disharmoni og oprør, fik han det med fuldendt listighed til at se ud, som om hans eneste hensigt var at fremme troskab og bevare harmoni og fred.

Hvorfor gjorde Gud ikke bare kort proces?

(14) I sin store nåde og i overensstemmelse med sin guddommelige karakter havde Gud længe tålmodighed med Lucifer. Denne utilfredshedens og misfornøjelsens ånd havde aldrig før været kendt i Himmelen. Det var noget nyt, mærkeligt og uforklarligt. I begyndelsen havde Lucifer ikke engang selv været klar over sine følelsers rette natur. En tid havde han været bange for at udtrykke de tanker og ideer, som arbejdede i hans sind; men han jog dem ikke bort. Han indså ikke, hvor han var ved at glide hen. Men der blev gjort anstrengelser, som kun den uendelige kærlighed og visdom kunne udtænke, for at overbevise ham om hans fejltagelse. Det blev bevist, at hans misfornøjelse var ubegrundet, og det blev gjort ham klart, hvad resultatet af et oprør ville blive. Lucifer blev overbevist om at han havde uret. Han indså, at "retfærdig er Herren på alle sine veje, miskundelig i alle sine gerninger", Sl. 145, 1, at de guddommelige love er retfærdige, og at han burde anerkende dem som sådan over for hele Himmelen. Havde han gjort det, kunne han have reddet sig selv og mange engle. På den tid havde han ikke helt opgivet sin troskab mod Gud. Skønt han havde forladt sin stilling som skærmende kerub, kunne han være blevet genindsat i sit embede, hvis han havde været villig til at vende tilbage til Gud og i anerkendelse af Guds visdom været tilfreds med at indtage den plads, der var tildelt ham i Guds store plan. Nu var tiden kommet til den endelige afgørelse. Han måtte enten bøje sig fuldt ud for guddommens overhøjhed eller gøre åbent oprør. Han var lige ved at bestemme sig for at vende tilbage, men stoltheden forbød ham det. Det var for stort et offer for en, der havde været så højt æret, at erkende, at han havde taget fejl, at han havde næret forkerte tanker, og at bøje sig for den myndighed, som han havde

Man kan vel ikke stole på alt hvad man hører?

(15) Lucifer havde til at begynde med tilrettelagt sine fristelser sådan, at han ikke kompromitterede sig selv. De engle, som han ikke kunne få helt over på sin side, beskyldte han for ligegyldighed over for de himmelske væseners interesser. Det arbejde han selv udførte, beskyldte han de trofaste engle for. Hans plan gik ud på at skabe uklarhed med hensyn til Guds hensigter ved hjælp af spidsfindige argumenter. Alt, hvad der var ligetil, indhyllede han i mystik og ved snedige forvrængninger kastede han tvivl over selv de enkleste af Guds forklaringer. Og hans høje stilling og nære tilknytning til den guddommelige regering gav hans argumenter større styrke.

Var Gud begrænset i hvad Han kunne og ville gøre?

(15) Gud kunne kun anvende midler, der var i harmoni med sandhed og retfærdighed. Satan kunne bruge det, Gud ikke kunne, nemlig smiger og bedrag. Han havde prøvet at forfalske Guds ord og havde fremstillet hans regering i et forkert lys, idet han hævdede, at Gud ikke var retfærdig, når Han påtvang englens love. Han påstod, at når Gud krævede underkastelse og lydighed af sine skabninger, var det blot for at ophøje sig selv. Derfor var det nødvendigt at bevise over for Himmels og alle verdners beboere, at Guds regering er retfærdig og hans lov fuldkommen. Satan havde fået det til at se ud, som om han selv prøvede at fremme det gode i universet. Magtræners sande karakter og virkelige mål måtte derfor forstås af alle. Han måtte have tid til at afsløre sig selv gennem sine onde handlinger.

Hvem var/er årsag til balladen, og er Gud ikke selv medskyldig?

(16) Den disharmoni, Satans egen handlemåde havde forårsaget i Himmelen, tilskrev han nu Guds regering. Han erklærede, at alt ondt var et resultat af den guddommelige regering. Han hævdede, at det var hans hensigt at forbedre Guds love. Derfor tillod Gud ham at demonstrere sin påstands virkelige natur og vise, hvordan de forandringer ville virke, som han ville foreslå med hensyn til Guds lov. Hans eget værk skulle fordømme ham. Satan havde fra begyndelsen hævdet, at han ikke gjorde oprør. Hele universet skulle se bedrageren afsløret.

(16) Selv da Satan var udstødt af Himmelen, tilintetgjorde Gud i sin evige visdom ham ikke. Eftersom det kun er kærlighedens tjeneste, der er antagelig for Gud, må hans skabningers troskab hvile på en overbevisning om hans retfærdighed og velvilje. Himmelen og klodernes beboere, der på det tidspunkt var ude af stand til at fatte syndens natur og følger, kunne ikke have indset det retfærdige i, at Gud havde dræbt Satan. Hvis han straks var blevet udslettet, ville nogle have tjent Gud af frygt i stedet for af kærlighed. Bedragerens indflydelse ville ikke være blevet fuldstændig tilintetgjort, og oprørets ånd ville ikke helt have været fjernet. Til bedste for hele universet gennem evige tider måtte Satan have anledning til at udvikle sine principper, så alle skabte væsener kunne se hans anklager imod Guds regering i det rette lys og så Guds barmhjertighed og hans lovs uforanderlighed for stedse kunne være hævet over enhver tvivl.

Hvilke fordele har Gud i forhold til Lucifer?

(16) Satans oprør skulle være en lære for universet gennem alle kommende tider, et evigt vidnesbyrd om syndens natur og frygtelige resultater. Gennemførelsen af Satans herredømme og dets virkninger på både engle og mennesker ville vise, hvad der ville blive følgen af at tilsidesætte Guds autoritet. Det ville vidne om, at alle skabte væseners vel er nøje knyttet til Guds regerings beståen. Således skulle dette frygtelige oprørsforsøgs historie virke som en evig sikkerhedsforanstaltning for alle hellige væsener, forhindre dem i at blive bedraget med hensyn til overtrædelsens natur og frelse dem fra at begå synd og lide dens straf.

(16) Himmelenes hersker ser enden fra begyndelsen. Alle fortidens og fremtidens gåder ligger udbredt for ham, og bag den smerte, det mørke og den ødelæggelse, som synden har medført, ser han opfyldelsen af sine egne kærlige og velsignelsesrige hensigter. Skønt "skyer og mulm er om ham", er "retfærd og ret" "hans trones støtte", Sl. 97, 2. Og det vil alle universets beboere, trofaste såvel som ulydige, engang forstå. "Han er klippen, fuldkomment hans værk, thi alle hans veje er retfærd! En trofast Gud, uden svig, retfærdig og sanddru er han." 5.Mos. 32, 4.